

EVITA PETRUČEŅA

KLAUSĪTĀJA GRĒKSŪDZE

Kāds visapkārt man izveido rudeni,
Diedzējot sāpes... Jūtos vientuļi.
Mans kailums liek sevi uz altāra,
Cerot - to debesīs pamana.

Mani izģērbj dusmas pret varmākām,
Redzot bērniem ticību nozogam,
Un dubļos grimst kājas nojausmās -
Kāds cilvēks stieg nāves lūgšanās.

Mans kailums sadeg pret nespēku,
Un nevaru nopirkt naivumu
Par dzērvēm vai arī saullēktu.
Mans liktenis - būt par klusumu.

Ja zinātu kā, tad es aizlūgtu
Par vājprāta devīto būtību.
Visskaistāk caur vārdiem grūst noslēpums,
Kas liesai zemei par sāli reiz būs.

Kāds cer uz parastu rudeni,
Uz spožu gājputnu zvaigznīti,
Bet dzīve ar aklumu kaulējas,
Un soļi gar baznīcu aizsteidzas...

Pie dzērves ledū, bez cerības,
Un mātes, pie kapa vientuļas,
Caur nakti un smiekliem melīgiem
Soļi iet pie bērniem pamestiem.

Es esmu kāds gājēju klausītājs
Un patiesu asaru dziedētājs,
Kā pērles tās līst pāri paaudzēm,
Pār vasaras zaļajām galotnēm.

***

Ja es tev teiktu -
izšuj sapni,
Ko tad tu tur iekšā liktu?
Un kādu tu viņu šūtu?

Apaļu,
Apsauļotu,
Apdziedātu,
Apvējotu.

Apvējotu? Ar kādu vēju?
Nu to, kas no rītiem rudzus pieceļ
Un vārpas sasien kopā pa dievi.
Nu to, kas ar jūras ūdeņiem rada,
Kas gliemežvāku šalkas
Ar baltām kaijām piesauc
Un aizvāko, lai neizsprūk.
Sapni, pilnu ar zirnekļu tīmekļiem,
Mēness asarām pieraudātu.
Saules smaržu un ūdens glāstus
Ilgām un cerībām pievienotus.
Tur iekšā, dziļumā, apkārt pa apli
Siena,
Gredzena.

Saules lokos -
Kumeļa pēdas neapseglotas -
Palaistu skrejā.

BALTĀ MĪLESTĪBA

Nodziest sveces un aizsalst upes,
Aizmieg kliegzēji raudu putni,
Ir klusums un snieg tava mīlestība
Pār mani - mazu un kailu.

Snieg mīlestība tava
Pār manām acīm un skropstām,
Bet nebaidos es, jo tās noskūpstī tu,
Un paņem manas raizes un sāpes.

Es eju pa taviem vārtiem
Klusa un samierinājusies.
Mans putns guļ dziļā sniegā,
Un mīlestība tava viņā kā nemiers.

Tu apsedz mani ar sniegu,
Un es aizmirstu kā var raudāt,
Tavs miers kā akmens, zem kura
Varu sāpes apslēpt un aizmirst.

Zied rudz'puķes zilā sniegā,
Un putns dzied tajā bez skaņas.
Mana sirds ir kā pasaules mala,
Kur naktīs snieg mīla tava.

***

Reiz latvieši uzcēla koka pili
Skaidras dzintara jūras krastā, -
Bet laikam jau likteņa zīmēs ierakstīja -
Daudz posta un asiņu tauta redzēs.

Un latvietim ciltsbrāļi iedeva kapā zobenu līdzi.
Vai toreiz jau nolemts bija- latvieti vajās?
Un tad, kad saulaina rasa pļāvās kumeļus veldzēs,
Ceļmalas krūmājā ēnā tautieši aizmirsti dusēs?

Un cīrulis debesīs dziedās
Un vālodze cerībā izkļiegs,
Ka atnāks pēc gariem gadiem
Kāds sveci aizdedzinās.

Tās pēdas caur liesmu kusīs,
Kas aklumā pārgāja pāri,
Kas nezinot aizgāja garām,
Cilvēkus nepieminot.

Cels atkal latvietis pili
No ticības,
    māla un
        vēja,
Cerot, ka nesabradās.
Cerot, ka viņa bērni
Bez naida un zobena izaugs.